

Arrest

nr. 252 208 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 december 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers partijen dienden een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 6 oktober 2011. Op 15 december 2011 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelden eerste en tweede verzoekers op 13 januari 2012 een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 76 655 van 6 maart 2012 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Per aangetekend schrijven van 8 februari 2012 dienden de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2012 oordeelde de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat de in de genoemde aanvraag ingeroepen ziekte 'kennelijk niet beantwoordt' aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In navolging van dit advies werd op 31 mei 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing dienden eerste en tweede verzoekers een beroep tot nietigverklaring in. Bij beslissing van 5 oktober 2012 werd de beslissing van 31 mei 2012 ingetrokken. Het annulatieberoep van 10 september 2012 werd verworpen op 4 februari 2013, per arrest met nummer 96 531.

1.3. Op 20 september 2012 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13*quinqies* – asielzoeker.

1.4. Op 18 oktober 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies.

1.5. Bij beslissing van 22 oktober 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Diezelfde dag werden de verzoekende partijen bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Op 8 januari 2013 dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 22 oktober 2012. Op 15 maart 2013 stelde de Raad per arrest nr. 98 968 de afstand van het geding vast. Op 23 januari 2013 werd de beslissing van 22 oktober 2012 ingetrokken. Op 18 maart 2013 bracht de arts-adviseur een nieuw advies uit omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster. Hij oordeelde dat er geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België. Op 24 april 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 24 april 2013 werden de verzoekende partijen bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 25 februari 2016 verwierp de Raad, bij arrest nr. 162 814, het annulatieberoep.

1.6. Op 1 maart 2019 dienden de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 november 2020, met kennisgeving op 24 november 2020, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2019 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 09.03.2012 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon S. als minderjarige in België is toegekomen, dat hij hier zijn identiteit gevormd zou hebben, dat hij hier schoolgaand was en zijn diploma behaalde. Ter staving hiervan leggen betrokkenen verschillende stukken voor waaruit blijkt dat S. hier naar school ging van 28.10.2011 tot 30.06.2018. Echter, het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft en hier zijn diploma secundair onderwijs behaalde, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hij en zijn ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van betrokkene bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds vrijwillig terugkeerde naar Albanië, naar eigen zeggen om zijn broer (dhr. C. S.) te bezoeken en een nieuw paspoort aan te vragen. Betrokkene verklaarde op 18.05.2019 aan de politiediensten dat hij van november 2018 tot maart 2019 in Albanië verbleef. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat het paspoort van betrokkene werd afgeleverd op 31.01.2019 in Albanië. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet opnieuw tijdelijk kan terugkeren naar Albanië om daar de procedure in te dienen. Het feit dat betrokkene hier meer dan twee jaar geleden zijn diploma secundair onderwijs behaalde, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem actueel verhindert terug te keren naar Albanië.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een dreamer zou zijn, naar analogie met de Amerikaanse term voor illegale kinderen van migranten die school lopen en willen werken. Echter, we merken op dat betrokkene via huidige aanvraag 9bis een beroep doet op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Amerikaanse. Verder merken we op dat zijn scholing in België betrokkene niet verhinderde om tijdelijk terug te keren naar Albanië, naar eigen zeggen om zijn broer te bezoeken en een paspoort aan te vragen. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor hun recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De bestaande gezinseenheid van betrokkenen blijft volledig behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in Albanië waaronder hun dochter S. en hun zoon S. Mijnheer heeft één broer die op legale wijze in België verblijft maar betrokkenen verwijzen niet naar dit familielid in huidig verzoekschrift en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van dit familielid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden negentien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie van betrokkenen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht van het gezin op bescherming en dit op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, we stellen vast dat betrokkenen niet verder verduidelijken of concretiseren op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst artikel 33 zou schaden. De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden en met betrekking tot het familielid dat legaal in België verblijft, wordt geen enkel stuk voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische grondwet. Echter, betrokkenen kunnen zich niet beroepen op het hoger belang van het kind daar alle betrokkenen

reeds lang meerderjarig zijn (S. is momenteel 24 jaar). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de behandelingsduur van hun aanvraag 9ter (ingediend op 08.02.2012 en onontvankelijk afgesloten op 24.04.2014) dienen we op te merken dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Bij huidige aanvraag 9bis worden geen medische stukken voorlegd en uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen geen nieuwe aanvraag 9ter indienden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij hun integratie zelf gecreëerd hebben maar dat zij ten dien einde geen misbruik gemaakt zouden hebben. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hun band met België ontegensprekelijk vast zou staan, dat zij zich steeds ingezet zouden hebben, dat zij volwaardig zouden deelnemen aan de Belgische maatschappij, dat zij de wil om hier te werken zouden hebben, dat hun werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken en hiertoe de nodige lessen gevolgd zouden hebben, dat zij een getuigschrift SenO voorleggen evenals een bewijs van deelname aan de cursus mind-spring, verschillende bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen, een deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mijnheer en mevrouw, een certificaat

Nederlandse taallessen voor mevrouw, twee werkbepoefes, een aanslagbiljet van de personenbelastingen voor het jaar 203, hun huurovereenkomst, negentien getuigenverklaringen, een certificaat van bekwaamheid voor klimaatregelingsapparatuur in bepaalde motorvoertuigen voor hun zoon evenals een attest basisveiligheid VCA en verschillende nutsfacturen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met de voorgelegde stukken en elementen die aangehaald werden die betrekking hebben op dhr. C. S. wordt geen rekening gehouden daar hij geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. De woonstcontrole uitgevoerd in het kader van huidige aanvraag 9bis was negatief voor dhr. C. S. waardoor zijn aanvraag niet in overweging genomen kan worden.

* * *

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.

Gelieve betrokkenen er van op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Indien de betrokkene/n zich bevindt/bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is/zijn gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Tevens dient hun een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

(...)"

1.7. Op 9 november 2020 werden de verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Ook tegen deze beslissingen tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad, zaken gekend onder de rolnummers RvV 254 572, RvV 254 596 en RvV 254 732.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële (en formele) motiveringsplicht.

Verzoekers lichten het middel als volgt toe:

"IV. Middelen tot vernietiging met betrekking tot de beslissing in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;

4.1.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang van de intussen meerderjarige kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.1.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang van de intussen meerderjarige kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekers er zich toe beperken tot het benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

Verzoekers kunnen hier onmogelijk mee akkoord gaan.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 01/03/2019 werd er weldegelijk uiteengezet waarom hun vergenvorderde integratie in België verhindert om terug te keren naar Albanië.

Zo maken de verzoekende partijen al 9 jaar deel van de Belgische samenleving, waarbij zij hun leven hier hebben opgebouwd. Verzoekers hebben hier vrienden voor het leven gemaakt zoals uit de vele aanbevelingsbrieven blijkt die zijn gevoegd bij het initiële verzoekschrift.

Verzoekers hebben een sterkere band met België dan met Albanië. Hun kinderen S. en S. zijn hier opgegroeid en naar school gegaan. Derde verzoeker heeft zijn secundair diploma In Auto-Elektriciteit en zou in de knelpunt beroep direct aan de slag kunnen gaan indien hij over de juiste arbeidsvergunningen beschikt. Dit wordt ook aangegeven in de werkbelofte die bijgevoegd was bij het verzoekschrift tot regularisatie.

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om hun vrienden, burens en hun netwerk in België achter te laten en hun aanvraag in te dienen via Bulgarije dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *De langdurige verblijfsprocedure ;*
- *De scholing in België ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De bevoegde diplomatieke post in Bulgarije ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partijen merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partijen wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.1.4.1.

Met betrekking tot de terugkeer van derde verzoeker naar Albanië

De bestreden beslissing vermeldt dat derde verzoeker, C. S. teruggekeerd zou zijn naar Albanië en dat er hierdoor geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn:

(...)

De verzoekende partijen kunnen hier niet mee akkoord gaan.

Het feit dat derde verzoeker S. een korte periode zijn tweelingsbroer S. ging bezoeken in Albanië, kan niet worden vergeleken met de situatie waarbij de verzoekende partijen zich dienen te begeven naar Bulgarije om aldaar aan een formele verplichting te voldoen.

Bovendien heeft dit geen enkele betrekking op de eerste en tweede verzoekster. Zij verblijven nog steeds onafgebroken in België sinds 2011.

S. is overigens als een dreamer te beschouwen die hier zijn identiteit gevormd heeft en hier school heeft gelopen en nu de droom koestert om er te mogen werken.

Zelfs als verwerende partij ervan zou uitgaan dat er geen buitengewone omstandigheden in hoofde van derde verzoeker bestaan - quod non -, kan dit niet ipso facto leiden tot een afwezigheid van buitengewone omstandigheden in hoofde van eerste en tweede verzoekster.

- 4.1.4.2

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

(...)

De verzoekende partijen merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure en de medische regularisatieprocedure hebben een lange tijd aangesleept.

De asielprocedure is eveneens te aanzien als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om een langdurig verblijf, weliswaar precair.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

De verzoekende partijen integreerden zich in België tijdens een langdurig verblijf. Ze hebben hun integratie zelf gecreëerd doch hebben hier geen misbruik van gemaakt.

b)

De derde verzoeker kwam als minderjarige in 2011 naar België en was 16 jaar oud. Hij heeft hier steeds schoolgelopen wat afdoende werd aangetoond in de aanvraag 9bis Vw. De verzoekende partij spreekt hierdoor niet alleen Nederlands, ze hebben zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt.

De derde verzoeker heeft zijn belangrijke tienerjaren doorgebracht in België, wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat de verzoekende partijen nog steeds banden hebben met Albanië, zoals familie.

Dit alles weegt echter niet op tegen de determinerende identiteitsvorming van derde verzoeker en de jarenlange scholing in België.

c)

De verzoekende partijen zijn bovendien werkbereid.

Werkbelofte van de heer E. V. W.:

"Ik heb S. Ç. leren kennen in 2017. Als laatstejaars student Auto-Elektriciteit heeft S. stage gelopen in mijn garage. S. is een gedreven, hardwerkende en leergierige persoon die zich steeds aan de regels en afspraken houdt.

Tijdens de volledige stageperiode straalde S. onmiskenbaar zelfvertrouwen, enthousiasme en leergierigheid uit. België heeft jongens zoals S. en zijn broer nodig. Jongeren die willen investeren in

België. België heeft werkrachten nodig. Daarom ben ik bereid om S. bij mij in dienst te nemen indien de familie een positief antwoord krijgt op hun regularisatieaanvraag.

Via S. heb ik ook zijn familie leren kennen. Al acht jaar verblijft de familie al in België. Ondertussen heeft de familie Ç. zich volledig aangepast aan het Belgisch leven. De kinderen hebben hun middelbaar diploma behaald. Ze willen dan ook niets liever dan hun bijdrage te leveren aan onze maatschappij.

Mijn zus baat een garage uit in Oudenaarde. Mocht er daar een vacature open komen te staan zou S. C. daar kunnen starten.

Wij hopen op een positief antwoord opdat het gezin Ç. in alle rust kan werken aan een toekomst in België. "

(zie het stuk 54 toegevoegd aan het verzoekschrift 9bis)

Ook de verzoekster kan een werkbeloofte voorleggen:

Mevrouw A. B. verklaart:

"Wij kennen mevrouw Ç. A. sedert langere tijd.

Mevrouw behoort tot de vriendenkring van mensen van buitenlandse origine, die ondertussen de Belgische nationaliteit hebben en bij ons tewerkgesteld zijn, waarvan wij heel tevreden zijn over de geleverde prestaties.

Mevrouw Ç. heeft 2 schoolgaande kinderen, die volledig geïntegreerd zijn en een heel goede opvoeding genieten. Zij willen verder opkomen voor hun legalisatie. Wij zijn er dan ook van overtuigd dat zij zullen bijdragen en een meerwaarde zullen betekenen binnen onze Belgische samenleving. Mocht mevrouw over de nodige documenten beschikken zijn wij bereid haar een arbeidscontract aan te bieden. Dankzij de correcte attitude en de juiste normen en waarden van mevrouw Ç. zou zij een uitstekende werkracht zijn binnen onze onderneming."

(zie het stuk 55 toegevoegd aan het verzoekschrift 9bis)

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door te stellen dat de verzoekende partijen meer banden zouden hebben met Albanië dan met België. De verwerende partij gaat immers uit van een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij gaat bovendien voorbij aan het feit dat de identiteit van de derde verzoekende partij definitief is gevormd en België er een onlosmakelijk deel van uitmaakt.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.1.4.3.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekende partijen hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

De verzoekende partijen kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije noch onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekende partijen probleemloos een visum zouden krijgen van de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partijen om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verwerende partij stelt verder dat het aan verzoekende partijen is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Albanezen geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Bulgarije.

De verzoekende partijen kunnen dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Er wordt niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekende partijen geen verblijfsrecht hebben in noch onderdaan zijn van Bulgarije.

- 4.1.4.4.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

(...)

Verzoekende partijen kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering. Het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België. Verzoekende partijen wonen samen te 9000 Gent, (...).

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partijen.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verzoekende partijen wensen vooreerst op de merken dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partijen een positief antwoord zullen krijgen, waardoor ze voor altijd in Albanië zullen moeten blijven.

Daarnaast zijn er weldegelijk sterke banden tussen het gezin van verzoekende partijen en hun oom. Het gezinsleven van de verzoekende partijen speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partijen naast een gezinsleven ook een privéleven hebben opgebouwd gedurende hun lang verblijf in België. Het is zo dat de verzoekende partijen hun identiteit definitief in België hebben gevormd, dat zij geïntegreerd zijn en duurzaam en lokaal verankerd. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partijen, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.2.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het

vele aspecten zoals *OPDEBEEK* en *COOLSAET* aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie *M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179*).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie *A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56*).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De

verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, *VAN LAETHEM*).

Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet een verzoeker minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij hem een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt.

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3.1. Verzoekers voeren in wezen aan dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop de verwerende partij bepaalde gegevens die volgens hun wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

2.3.2. Zij wijzen in de eerste plaats op hun ononderbroken langdurig verblijf en de lange behandelingsduur van hun eerdere verblijfsaanvragen, met hun verzoek om internationale bescherming en hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, de schoolgang van hun intussen meerderjarige kinderen en de situatie in het herkomstland. Zij stellen dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de duur van de asielprocedure – namelijk 5 maanden – niet van die aard was dat deze als onredelijk lang beschouwd kan worden, en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoekers niet *ipso facto* een recht op verblijf geeft. Ook voor wat de duur van de behandeling van de medische aanvraag om machtiging tot verblijf betreft, motiveert de verwerende partij dat het feit dat er een zekere tijd verloopt in de behandeling van het dossier aan verzoekers niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op een recht van verblijf. Deze aanvraag werd ingediend op 8 februari 2012 en werd als onontvankelijk afgesloten op 24 april 2014. De bestreden beslissing wijst erop dat derde verzoeker al vrijwillig terugkeerde naar het herkomstland, volgens de verklaringen afgelegd aan de politiediensten van november 2018 tot maart 2019.

2.3.3. Verzoekers betwisten niet dat de duur van de procedures hun niet automatisch een verblijfsrecht verlenen, maar wijzen erop dat zij zich gedurende deze periode van legaal verblijf hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Dienaangaande blijkt dat in de bestreden beslissing zowel over de legaliteit van het verblijf als over de elementen van integratie wordt gemotiveerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers gedurende een lange tijd beschikten over legaal verblijf in België.

Vooreerst overweegt de verwerende partij dat een attest van immatriculatie, zowel in het kader van een asielaanvraag als van een aanvraag conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, geen recht op verblijf *ipso facto* schept. Verzoekers brengen geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat dit standpunt niet correct is. Integendeel met wat verzoekers suggereren, is het legaal verblijf van korte duur geweest en is het overgrote deel van hun verblijf precair.

Daarnaast wordt er, *in fine* van de bestreden beslissing, uiteengezet dat de elementen van integratie (met name het feit dat verzoekers sinds 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hun band met België ontegensprekelijk vast zou staan, dat zij zich steeds ingezet zouden hebben, dat zij volwaardig zouden deelnemen aan de Belgische maatschappij, dat zij de wil om hier te werken zouden hebben, dat hun werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken en hiertoe de nodige lessen gevolgd zouden hebben, dat zij een getuigschrift SenO voorleggen evenals een bewijs van deelname aan de cursus mind-spring, verschillende bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen, een deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mijnheer en mevrouw, een certificaat Nederlandse taallessen voor mevrouw, twee werkbeloften, een aanslagbiljet van de personenbelastingen voor het jaar 2013, hun huurovereenkomst, negentien getuigenverklaringen, een certificaat van bekwaamheid voor klimaatregelingsapparatuur in bepaalde motorvoertuigen voor hun zoon evenals een attest basisveiligheid VCA en verschillende nutsfacturen) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, omdat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

Hoewel dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België (in dit geval grotendeels illegaal), de duur van de asielprocedure en van de medische aanvraag gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de goede integratie, werkbereidheid (waaronder ook werkbeloften), het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), stelt de Raad vast dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden. Zo is zij nagegaan of verzoekers' privéleven en hun ruime vrienden- en kennissenkring in het licht van artikel 8 van het EVRM enerzijds en de integratie waarop zij zich beroepen anderzijds een terugkeer om zich in orde te stellen in de weg zouden staan. De bestreden beslissing bespreekt de negentien voorgelegde getuigenverklaringen, het door derde verzoeker behaalde diploma in België en meldt dat derde verzoeker België al gedurende enkele maanden verliet om naar zijn herkomstland te gaan zodat niet kan ingezien worden waarom hij niet tijdelijk kan terugkeren om diens aanvraag elders in te dienen en desgevallend de nodige vergunningen aan te vragen om alhier te werken. Deze vaststelling op zich, niet ontkend door de derde verzoeker, weegt op tegen het verblijf van derde verzoeker als tiener in België. De bestreden beslissing gaat uitvoerig na waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Een *"dreamer"* zijn, doet hieraan geen afbreuk, zoals uitgelegd in de bestreden beslissing, en schept evenmin een recht op verblijf.

Verder dient de stelling van verzoekers, dat zij meer banden met België hebben dan met het herkomstland, gerelativeerd te worden. Verzoekers erkennen dat derde verzoeker als 16-jarige naar België kwam. Hieruit kan afgeleid worden dat hij meer jaren in het herkomstland heeft verbleven dan in België. Hetzelfde geldt voor eerste en tweede verzoekers. Verzoekers hebben familiebanden in het herkomstland en een zoon van hen (broer van derde verzoeker) verblijft in het herkomstland.

2.3.4. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende voorschrijft:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om

de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

In het kader van de beoordeling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Verzoekers vormden een kerngezin in België, maar de bestreden beslissing en de hierop volgende bevelen (zie punt 1.7.) treffen alle verzoekers. Het kerngezin blijft bewaard. Daargelaten de vaststelling dat derde verzoeker een meerderjarige is. Uit het administratief dossier blijkt ook dat een dochter en een zoon van de eerste en tweede verzoekers (en tweelingbroer van derde verzoeker) in het herkomstland verblijven.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen oom en neef. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoekers houden voor dat zij een bijzondere band hebben met de respectievelijke broer/schoonbroer/oom die legaal in België verblijft. De bestreden beslissing stelt correct vast dat geen bijkomende afhankelijkheidsbanden werden aangetoond met dit familielid. Ook in het middel ontbreken dergelijke elementen die wijzen op zulke afhankelijkheidsbanden. Effectief beleefde nauwe persoonlijke

banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond, wat de bestreden beslissing stelt.

Verzoekers wijzen erop dat hun gezins- en familielevens zich afspeelt in België en houden er een vaag betoog op na, ook stellend dat geen belangenafweging werd gemaakt. Verzoekers wijzen erop dat hun privéleven is geschonden. Het volstaat de bestreden beslissing te lezen om vast te stellen dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt. Enerzijds wijst de bestreden beslissing op het tijdelijk karakter van een terugkeer naar het herkomstland, hierbij ook ingaand op de concrete elementen die verzoekers aanvoerden. Anderzijds wijst de verwerende partij op haar taak van de immigratiecontrole. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met de door hen voorgelegde elementen geen rekening is gehouden.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij evenwel uitgebreid gemotiveerd waarom de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post geen schending vormt van verzoekers' recht op een privéleven.

Er wordt in de eerste plaats toegelicht dat het *in casu* een tijdelijke scheiding betreft die geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden waardoor zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt ook niet dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hun onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren om via de normale procedure een aanvraag in te dienen. De getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over hun integratie. Verzoekers weerleggen dit niet.

Er wordt ook verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM beschouwd kan worden. Om dezelfde redenen kan geen schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden, aldus de verwerende partij.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij brengt niet afdoende concrete argumenten aan om dergelijke "zeer uitzonderlijke omstandigheden" aannemelijk te maken. Elementen die toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving, ontbreken.

2.3.5. Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met het motief betreffende het argument dat zij zich moeten richten tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, terwijl zij geen niet-preciaire verblijfstitel hebben voor dit land.

Dienaangaande werd in de bestreden beslissing overwogen dat geen bewijs voorligt dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije en dat er regelmatig Albanezen zijn die een aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire in Bulgarije. Verzoekers stellen dat zij dan een visum moeten aanvragen en er verkeerdelijk van uit wordt gegaan dat dit probleemloos zou gaan. Dit laatste is evenwel een louter hypothetische stelling, door geen enkel begin van bewijs gestaafd en niet van aard de vaststelling hierover in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat verzoekers niet aantonen dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van de verwerende partij om aan te nemen dat verzoekers zich op een legale manier kunnen begeven naar de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor onder andere inwoners uit Albanië. Met deze motieven voegt de verwerende partij geen voorwaarde toe aan de wet. Bij gebreke aan een persoonlijke concretisering waarom het bijzonder moeilijk zou zijn een visum voor Bulgarije in Albanië aan te vragen, anders dan andere Albanezen die er wel in slagen, tonen verzoekers niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

2.4. In de mate dat verzoekers nog de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel, zonder daarbij enige toelichting te verstrekken buiten een louter theoretische uiteenzetting, is dit middelonderdeel onontvankelijk.

2.5. Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande, niet aan dat de verwerende partij de door hen ingeroepen elementen, afzonderlijk genomen of in hun onderlinge samenhang, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. De door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden. De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, de bestreden beslissing en de ingediende aanvraag, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen grond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN